

Mooiste Tweede van Mahler ooit

KLASSIEK Koninklijk Concertgebouw-
kest en Groot Omroepkoor o.l.v. Mariss
Jansons. Solisten: Bernarda Fink (alt), Ri-
carda Merbeth (sopraan). Mahler-Sym-
fonie nr. 2. Gehoord: 3/12, Concertge-
bouw. Herhalingen: 4 en 6/12, aldaar.
Uitzending op Radio 4: 6/12 (20.00 uur).

In 2010 en 2011 herdenkt de mu-
ziekwereld de honderdvijftig-
ste geboortedag en de honderd-
ste sterfdag van Gustav Mahler.
En dus speelt het beste Mahleror-
kest ter wereld verspreid over twee
seizoenen al zijn symfonieën, gedi-
rigeerd door een kleine stoet grote
dirigenten. Hoewel, groot? Laten we
er geen doekjes om winden: de ope-
ning van de Mahlercyclus op 30 sep-
tember, waarbij de jonge Daniel
Harding de *Eerste symfonie* voor
zijn rekening nam, was alleen als
deceptie groot.

Met chef-dirigent Mariss Jansons
op de bok was het gisteravond een
ander verhaal. De *Tweede symfonie*
die het Koninklijk Concertgebouw-
orkest en het Groot Omroepkoor
hier lieten horen was er een voor de
annalen: ontroerend, verplette-
rend, onmogelijk perfect van execu-

tie. Goddank waren er camera's bij
om het te registreren, anders zou
men nog hebben gedacht dat het
een droom was; een droom van de
allermooiste Tweede van Mahler in
de geschiedenis.

Mariss Jansons heeft het niveau
van Carlos Kleiber bereikt. Hij
sloegde er in zo veel doorgaans on-
derbelichte details in de partituur
naar boven te halen, dat wellicht
ook de musici moeten hebben ge-
dacht dat ze het stuk voor het eerst
op de lessenaars hadden staan.

Het was alsof Mariss Jansons een felle lamp op de muziek had gezet

Jansons toonde zich absoluut bril-
lant in zijn detaillering van de dyna-
mie, waardoor er in het orkest-
weefsel opeens stemvoeringen, lijn-
tjes, vragen en antwoorden klonken
die bij de meeste andere dirigenten
verborgen blijven in de totaalklank.
Het was alsof Jansons een felle lamp
op de muziek had gezet, waardoor
we nu eindelijk eens konden horen

wat er allemaal op de vierkante mil-
limeter in dat stuk gebeurt.

Maar ook de grote dramatische op-
bouw greep je naar de keel. Meteen
vanaf de eerste maat was er dreig-
ing, onheil, afgrondelijk pessimis-
me, angst, die pas anderhalf uur la-
ter werd opgeheven toen het Groot
Omroepkoor de troost van de he-
melse onsterfelijkheid in het voor-
uitzicht stelde. Dat allereerste '*Au-
fersteh'n, ja aufersteh'n*' werd om te
janken zo zacht en mooi door hon-
derd stemmen gezongen. En toen de
dynamische sluizen opengingen,
was de emotionele impact bijna on-
draaglijk.

En dan waren er nog de Fernor-
chester – een deel van de kopersec-
tie speelde vanaf de gangen van het
Concertgebouw vanachter gesloten
deuren met het orkest mee. Zo
spookachtig, zo effectief hadden we
dat nog niet eerder gehoord.

Waren er dan echt geen minpunt-
jes? Nou, eigenlijk niet nee. Je zou
hoogstens willen dat Jansons in
zo'n tweede deel, een *Ländler*, wat
knoestiger en boertiger sferen zou
schetsen, maar ja, Mahler stilerde
die landschappelijkheid ook, dus
binnensmonds mompelen over hy-

peresthetiek is eigenlijk vooral ge-
zeur.

Net als de verzuchting hoe jammer
het is dat prachtalt Bernarda Fink in
het vierde deel *Urlicht* te onnaden-
kend stond te vibreren. Dankzij de
magistrale koperblazers in het ko-
raal na 'O Röschen roth!' zorgde het
orkest hier evengoed voor vochtige
ogen.

Een groter probleem is de stan-
daard die Jansons met deze Tweede
heeft gezet. Hierna zal alles tegen-
vallen.

PAROCH1209 ERIK VOERMANS